

В'ячеслав Шарий,

кандидат наук з державного управління,
докторант НАДУ

Державне регулювання та державна підтримка місцевого самоврядування в Україні

У статті вивчаються місце і роль виконавчої влади та місцевого самоврядування України в системі прийняття рішень, що стосуються реалізації влади, суспільно-політичних і соціально-економічних інтересів держави в їх поєднанні з інтересами населення (територіальних громад) України.

Ключові слова: місцеве самоврядування, делеговані повноваження, виконавча влада, державне управління, територіальна громада, місцеві ради, демократія.

The place and the role of the executive power are studied in the article, and also the local self-management of Ukraine in the decision-making system, concerning the realization of the authority, socio-political and socio-economic interests of the state in their combination with the interests of the population (territorial communities) of Ukraine.

Key words: local government, the delegated powers, executive power, the government, territorial community, local councils, democracy.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Вивчаючи систему державного регулювання діяльності місцевого самоврядування, слід враховувати, що органи місцевого самоврядування виступають у цій системі як пасивним, так і активним учасником. Взаємодія місцевого самоврядування з органами державного управління є однією з важливих складових системи муніципальної політики. Утворюючи ради, союзи, фонди та інші організації (структури), місцеве самоврядування справляє активний вплив на державну владу щодо формування відповідної державної політики.

Актуальність дослідження щодо можливостей (варіантів, підходів) партнерської взаємодії систем виконавчої влади та місцевого самоврядування зумовлена їх змагальністю, що виникла в Україні в результаті глибокої політичної структуризації місцевих рад.

Важливими практичними завданнями є об'єктивне дослідження системи державного регулювання та державної підтримки місцевого самоврядування в Україні; аналіз взаємозалежності цих інститутів та виділення принципів ефективної взаємодії між ними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Для дослідження державного регулювання та державної підтримки місцевого самоврядування важливими є наукові праці вітчизняних дослідників В.Григор'єва [2], який значну увагу приділив еволюції місцевого самоврядування, а також М.Пухтинського [5], який глибоко вивчив особливості вітчизняного та зарубіжного муніци-

пального управління, проблеми взаємодії органів державного управління та місцевого самоврядування, а також російського вченого В.Парахіна [4] з відповідних питань. Російські науковці С.Пронкін та О.Петруніна [6] приділили значну увагу дослідженню організації місцевого самоврядування та його взаємодії з державною владою у країнах Європейського Союзу.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується стаття. Водночас аналіз свідчить про відсутність об'єктивних наукових досліджень щодо державного регулювання та державної підтримки місцевого самоврядування.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження місця та ролі виконавчої влади і місцевого самоврядування України, їх ефективності в системі прийняття рішень, що стосуються реалізації влади, суспільно-політичних і соціально-економічних інтересів держави в їх поєднанні з інтересами населення (територіальних громад) України.

Виклад основного матеріалу дослідження. На думку радника Президента України А.Ткачука, після політичної реформи в Україні та запровадження широкої партизації представницьких органів влади в державі відбулося розбалансування усієї її системи як на національному, так і на місцевому рівні.

У зв'язку з цим ускладнилися й погіршилися зв'язки і взаємодія між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на різних рівнях, а також між територіальними громадами та відповідними радами. Місцеві органи виконавчої влади стали заручниками політичних протистоянь як на рівні Президент - уряд, так і на рівні районної та обласної рад.

Став очевидним факт розриву між реальними проблемами населення (зайнятстю, освітою, соціальним забезпеченням, медичним обслуговуванням тощо) та практичною діяльністю місцевої влади. Найактуальнішими проблемами місцевого значення, що залишаються відкритими для місцевого самоврядування, є забезпечення населення не лише якісною питною водою, а й водою взагалі; теплопостачання, вивезення сміття, ремонт вулиць, функціонування дитячих садків, якісне оновлення бібліотечних фондів, регулярність пасажирських перевезень, організація дозвілля населення тощо. Проте місцеві ради втягуються у процеси надмірної політизації, ухвалюють рішення, що перебувають за межами їх повноважень, відсторонюючись від проблем місцевого розвитку [5, с. 27].

Слід зазначити, що у зарубіжних державах існують власні системи взаємодії між органами державного управління та місцевого самоврядування, а відповідно, вироблено методи подолання протиріч, яких неможливо уникнути в процесі прийняття рішень (особливо у фінансовій сфері). Наприклад, у США створено спеціальний орган - Комісію з міждержавних відносин, до якої входить пропорційна кількість представників від виконавчої влади, влади конкретних штатів і місцевого самоврядування. Без досягнен-

ня згоди серед членів цієї Комісії рішення стосовно розподілу фінансових ресурсів між рівнями влади не може бути прийнятим, а відповідно, не може бути легітимним [6, с. 95-96].

Законодавче регулювання діяльності місцевого самоврядування в Україні здійснюється Верховною Радою України шляхом формування правової бази місцевого самоврядування, включаючи законодавче визначення територій, статусу і меж муніципальних утворень, предметів відання, а також повноважень місцевого самоврядування (власних самоврядних і делегованих державою).

Економічне регулювання діяльності місцевого самоврядування здійснюється шляхом наділення його майном і фінансовими ресурсами, через застосування механізмів податкового та бюджетного регулювання.

На думку автора, державне регулювання та державна підтримка місцевого самоврядування не є втручанням держави у справи місцевого самоврядування.

Водночас органи виконавчої влади мають створювати необхідні умови для становлення та розвитку місцевого самоврядування, сприяти населенню відповідних територій у здійсненні їх права на місцеве самоврядування. Формами державної підтримки місцевого самоврядування можуть бути: вироблення відповідних програм (державні програми розвитку місцевого самоврядування, регіональні програми розвитку територій, соціально-економічні та культурні державні програми на кшталт "Золотої підкови Черкащини" з відродження національних культурних святинь, що серед іншого дає можливість розвитку інфраструктури області, створення нових робочих місць тощо); здійснення організаційної роботи (консультування та інструктування виконавчою владою посадових осіб місцевого самоврядування, депутатів місцевих рад з питань реалізації власних самоврядних і делегованих державою повноважень); методична підтримка (розроблення виконавчою владою для виконавчих органів місцевого самоврядування зразків рішень виконавчих комітетів місцевих рад з питань їх відання, рекомендацій з реалізації делегованих державою повноважень, технологічного процесу здійснення контролю за виконанням рішень ради/виконавчого комітету ради тощо); підготовка та підвищення кваліфікації посадових осіб місцевого самоврядування (короткотермінові курси в центрах перепідготовки та підвищення кваліфікації; стаціонарне та заочне навчання в магістратурах за спеціальностями "Державне управління", "Державна служба"; набуття досвіду муніципального управління та публічної служби в державах Європейського Союзу; забезпечення навчальною та методичною літературою); інформаційна підтримка (забезпечення виконавчих органів місцевого самоврядування комп'ютерною і оргтехнікою, програмними продуктами, обладнанням мережі Інтернет) тощо.

Державна підтримка місцевого самоврядування має здійснюватися через Міністерство регіонального розвитку та будівництва України, при цьому питаннями розвитку муніципального сектору економіки має опікуватися Міністерство економіки та євроінтеграції України, проблемами фінансового забезпечення - Міністерство фінансів України. Однією з вагомих підстав для цього є те, що до кандидатів на виборні посади в місцевому самоврядуванні чинним законодавством України не ставляться вимоги щодо обов'язкової вищої освіти та вікових обмежень.

Оскільки місцеве самоврядування в Україні - це гарантоване державою право жителів територіальної громади самостійно або під відповідальність органів і посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України [3, с. 200], то Українська держава гарантує місцевому самоврядуванню право на судовий захист [1, с. 69], компенсацію додаткових витрат, пов'язаних з реалізацією делегованих державою повноважень органів виконавчої влади [1, с. 68], а також забороняє обмежувати права місцевого самоврядування [2, с. 94; 3, с. 206].

Стаття 11 Європейської хартії місцевого самоврядування встановлює, що "органи місцевого самоврядування повинні мати право на судовий захист для забезпечення вільного здійснення ними власних повноважень і дотримання закріплених Конституцією та законодавством держави принципів місцевого самоврядування" [4, с. 75].

Громадяни, органи та посадові особи місцевого самоврядування в Україні мають право подавати заяви до судів щодо визнання недійсними актів органів виконавчої влади, інших органів і посадових осіб місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій, громадських об'єднань, якщо ці акти порушують права громадян на місцеве самоврядування. На думку автора, одночасно із проведенням адміністративної реформи в Україні доцільно впровадити спеціалізацію суддів з питань муніципального права.

Слід зазначити, що правові гарантії місцевого самоврядування в Україні здійснюються органами прокуратури. Вони мають право оскаржувати правові акти та окремі рішення органів державної влади, що становлять втручання в компетенцію органів місцевого самоврядування, а також порушення їх законних прав.

Проте, не втручаючись у вирішення питань місцевого значення, держава не може контролювати законність діяльності органів і посадових осіб місцевого самоврядування. Підтвердженням необхідності державного контролю за діяльністю місцевого самоврядування є відповідні принципи і межі, що передбачені ст. 8 Європейської хартії, відповідно до якої адміністративний контроль має: здійснюватися лише у формах і випадках, передбачених Конституцією і чинним законодавством держави; призначатися лише для

забезпечення законності та конституційних принципів; здійснюватися таким чином, щоб ступінь втручання контролюючого органу був відповідним значущості інтересів, що захищаються.

Наведені принципи не виключають нагляду та контролю держави за діяльністю органів місцевого самоврядування, передбачаючи виконання органами місцевого самоврядування делегованих державою повноважень. При цьому слід розрізняти поняття "контроль" і "нагляд". Контроль у системі органів публічної влади є діяльністю контролюючого суб'єкта зі своєчасного виявлення відхилень у діяльності контрольованих органів і відповідних посадових осіб. Між контролюючим органом (посадовою особою) і підконтрольним об'єктом у більшості випадків існують відносини підпорядкованості. Об'єктом контролю є не лише законність, а й доцільність діяльності контрольованого. Контролюючий має право втручатися в поточну діяльність контрольованого, а також наділяється правом скасовувати рішення контрольованого, застосовувати щодо нього заходи дисциплінарного впливу. Формами здійснення контролю можуть бути перевірки, експертизи, заслуховування звітів та інформацій.

Нагляд здійснюється спеціалізованими державними органами за діяльністю не підпорядкованих їм органів і посадових осіб лише з метою виявлення порушень законності. Втручання наглядового органу в поточну діяльність піднаглядного не допускається. Формами нагляду є спостереження та оскарження незаконних актів перед судом або іншим органом, що має право відмінити рішення піднаглядного, визнання його незаконним.

Загальний нагляд за дотриманням законодавства органами та посадовими особами місцевого самоврядування здійснюють органи прокуратури. У випадку виявлення правових актів, що суперечать Конституції та законам України, відповідний прокурор зобов'язаний заявити протест щодо цих актів органу чи посадовій особі місцевого самоврядування, які прийняли таке рішення. Протест підлягає обов'язковому розгляду на засіданні відповідного органу місцевого самоврядування, а також має бути прийняте відповідне рішення. У разі відхилення прокурорського реагування прокурор має право звернутися до суду.

Відповідність чинному законодавству статуту муніципального утворення контролює орган юстиції, на який покладено його реєстрацію. Цей орган виконавчої влади проводить правову експертизу статуту та має право відмовити в його реєстрації у разі виявлення протиріч статуту щодо чинного законодавства України.

Органи виконавчої влади (державного управління) здійснюють перевірку виконання органами та посадовими особами місцевого самоврядування своїх рішень, а також контроль за виконанням делегованих державою повноважень органів виконавчої влади.

Органи державного казначейства, податкові органи та органи фінансового нагляду здійснюють контроль за освоєнням органами місцевого самоврядування бюджетних коштів, у тому числі одержаних від органів державної влади. Основними формами фінансового контролю є ревізія, перевірка, експертиза фінансових документів та їх проектів. У разі виявлення порушень фінансової дисципліни органами чи посадовими особами місцевого самоврядування, стосовно них можуть вживатися різні заходи впливу, аж до кримінальної відповідальності.

Нагляд за діяльністю органів і посадових осіб місцевого самоврядування в окремих сферах муніципальної діяльності здійснюють територіальні представництва центральних органів виконавчої влади в регіонах (управління у справах захисту прав споживачів, управління земельних ресурсів, державна інспекція з контролю за цінами тощо).

У межах компетенції наглядові органи мають право: направляти органам і посадовим особам місцевого самоврядування рекомендації та методичні матеріали з реалізації повноважень і виконання обов'язків, що на них покладено чинним законодавством; у разі виявлення порушень чи невиконання покладених на органи місцевого самоврядування повноважень і обов'язків направляти їм відповідні приписи; вносити у випадках, коли органи і посадові особи місцевого самоврядування в установлені терміни не виконують рекомендацій органу державного нагляду, відповідні подання до органів прокуратури.

Судовий контроль стосовно діяльності органів місцевого самоврядування необхідний для того, щоб убезпечити громадян та юридичних осіб від випадкових помилок і необ'єктивних рішень органів територіальної самоорганізації населення.

Рішення, прийняті шляхом прямого волевиявлення громадян, рішення та дії (бездіяльність) органів і посадових осіб місцевого самоврядування можуть бути оскарженими в суді у встановленому чинним законодавством порядку.

Найбільш поширеними випадками судового оскарження муніципальних правових актів є введення різноманітних, не передбачених чинним законодавством, місцевих зборів, порушення під час приватизації об'єктів муніципальної власності, виділення земельних ділянок під забудову тощо. Позивачами в судах виступають як фізичні і юридичні особи, чиї законні права порушуються відповідними актами, так і прокурори у разі відхилення їх протестів.

На особливу увагу заслуговують взаємовідносини між органами місцевого самоврядування та виконавчою владою. На думку автора, вони мають ґрунтуватися на принципах: обов'язковості для органів місцевого самоврядування виконання (дотримання) вимог законів і підзаконних нормативно-

правових актів; самостійності місцевого самоврядування з вирішення питань місцевого значення, невтручання органів державного управління в цю діяльність і, відповідно, невтручання органів місцевого самоврядування в питання, що є предметом відання державної влади; співробітництва у вирішенні спільних завдань; наділення органів місцевого самоврядування окремими державними повноваженнями відповідно до чинного законодавства.

Для реалізації цих принципів необхідно створити систему постійної взаємодії муніципальних утворень з органами державного управління, включаючи укладання з ними договорів і угод, створення координаційних, консультативних, погоджувальних рад та інших спільних - як тимчасових, так і постійно діючих робочих органів.

Основними методами вирішення протиріч між органами місцевого самоврядування та органами державного управління (особливо між обласними радами та обласними державними адміністраціями; обласними державними адміністраціями та міськими радами міст обласного значення; районними радами та районними державними адміністраціями) мають бути узгоджувальні процедури і лише за відсутності згоди - розгляд справи в суді.

Проте слід виділити переваги місцевого самоврядування України, які, на думку автора, така форма організації суспільства має щодо державного управління: місцеві потреби краще за все відомі та ближчі місцевим жителям, які беруть участь в обранні органів місцевого самоврядування (особливо актуальним є індивідуальний його склад) та безпосередньо зацікавлені в їх ефективній діяльності; місцеве самоврядування розвиває у громадянах творче мислення, ініціативність, підприємливість, що сприяє розвитку суспільних і продуктивних сил. Важливо, що громадськість розуміє, що не слід очікувати від держави забезпечення її потреб, громадянам необхідно використовувати умови, які влада для них створює; суспільне життя за функціонування місцевого самоврядування стає більш організованим, оскільки громадяни мають обов'язок підпорядковуватися обраній і делегованій ними органам місцевого самоврядування владі; у частині делегованих державою повноважень органів виконавчої влади місцевого самоврядування об'єднує адміністрацію (виконавчу владу) з народом. Водночас поряд з приватними інтересами у громадян виникають громадські інтереси, а беручи участь в управлінні, жителі готові йому сприяти; місцеве самоврядування дає громадянам можливість бути причетними до суспільних справ, ознайомлюватися з діяльністю як місцевої ради, так і її виконавчого комітету, формувати власну думку з відповідних питань; місцеве самоврядування є "школою кадрового резерву" як для виконавчої, так і для законодавчої влади України.

Проте, щоб зазначені переваги ефективно працювали, необхідна низка передумов, яку має створити саме держава, зокрема: слід розуміти, що місцеве самоврядування є підзаконною владою, яка діє в межах і на основі

Конституції та законів України, прийнятих Верховною Радою України, виконання яких організовує й контролює виконавча влада; самоврядування має здійснюватися в інтересах населення і для нього, тобто джерело влади і носій влади мають збігатися; функціонування місцевого самоврядування можливе у разі, якщо держава його визнає і наділяє його правами, повноваженнями, власністю, а також передбачає відповідний бюджет; забезпечення балансу державних і місцевих інтересів на всіх рівнях місцевого самоврядування; реальна можливість брати вирішальну участь в управлінні суспільними справами; існування системи недержавних інститутів, що беруть участь в управлінні справами суспільства; введення інституту відкликання виборних осіб місцевого самоврядування.

Висновки і рекомендації. Розподіл системи державного управління та місцевого самоврядування на вертикальні й горизонтальні складові має забезпечити оптимальне функціонування керованої системи, що ґрунтується на принципах пропорційності, а також безперервності в узгодженій роботі всієї її структури.

Однак горизонтальні зв'язки у сфері державного управління не слід зводити лише до розподілу функцій між гілками влади, оскільки риси координації, взаємодії та взаємодопомоги також характерні для відносин у структурі тієї чи іншої влади.

Система державного та муніципального управління містить два основних рівні управління: державний і муніципальний. Функції обох рівнів суттєво різняться, проте в сукупності вони здатні виробляти ефективний режим розвитку суспільства. Якщо ж розглядати ці дві основні системи окремо одну від іншої, то вони стають інструментом захоплення, утримання та використання влади у своїх інтересах. Водночас вони стають антагоністами в процесі перерозподілу влади.

Тому система державного управління покликана регулювати соціальні відносини, забезпечувати захист і відтворення цілісності держави та її основних інститутів, здійснювати управління "зверху донизу". У зв'язку з цим держава бере на себе право реалізації суспільного інтересу в розвитку територіальної структури.

Системність державного управління полягає в забезпеченні єдності розпорядницького (адміністративного) та партнерського (соціально-консолідованого) підходів у практиці регулювання соціальних відносин і процесів.

Під час умовного поділу влади на державну та муніципальну слід враховувати глибокі внутрішні розбіжності між публічною та соціальною владами. Особливістю публічної влади є присутність санкційних можливостей, що делегуються центральними органами влади своїм територіальним представництвам. Публічна влада має верховенство щодо прийняття рішень з питань державного значення, обов'язково видаючи розпорядчі документи.

Муніципальне управління здійснюється "знизу вгору" для адаптації місцевого територіального інтересу до державних інтересів. Сенс адаптації полягає у використанні створених державною політикою умов для населення з метою задоволення громадянами власних потреб, а також для налагодження міжгосподарських зв'язків між територіями. Об'єктом муніципального інтересу є питання місцевого значення, тенденції та особливості яких можуть бути сприйняті лише громадянами, які безпосередньо проживають на відповідній території. Виходячи з цього задоволення муніципального інтересу є обов'язковою умовою для задоволення суспільного (державного) інтересу.

Система місцевого самоврядування України перебуває в процесі становлення і постійних спроб її реформування, її законодавча база є неповною і недосконалою, а економічні та фінансові ресурси ще вкрай обмежені.

Ефективного функціонування та, головне, розвитку місцевого самоврядування в Україні можливо досягнути шляхом його забезпечення кваліфікованими кадрами, які здатні ефективно управляти в ринкових умовах муніципальною власністю, фінансами, підприємствами, установами, об'єктами інфраструктури та соціальної сфери територіальних громад, а також взаємодіяти з малим, великим і середнім бізнесами, органами виконавчої влади, виробляти та реалізовувати муніципальні програми соціально-економічного розвитку, залучати до цієї роботи громадськість (територіальну громаду), громадські організації.

Для реалізації свого призначення місцева рада як структура управління справами територіальної громади має чітко виконувати всі етапи управлінської діяльності: на аналітичному етапі - проаналізувати проблему та визначити можливі шляхи її вирішення; на етапі постановки завдання - виявити пріоритети діяльності; на етапі прийняття управлінського рішення - визначити технологію та алгоритм вирішення завдання, очікуваний, кінцевий та проміжний результати (ефекти); на етапі виконання (реалізації) рішення - виконати вироблену технологію досягнення поставленої мети (цілей); на етапі оцінки одержаних результатів - проаналізувати фактичні позитивні та негативні наслідки, провести підготовку до наступного аналітичного етапу і нового циклу.

Під час організації структури управління муніципальним утворенням слід враховувати, що в ній повинні бути структурні підрозділи, які здатні виконати кожний з етапів управлінської діяльності.

При цьому працівники всіх структурних підрозділів мають чітко розуміти межі своєї компетенції та специфіку управлінських рішень, що приймаються.

Виходячи з цього структура управління справами територіальної громади має забезпечити: процес прийняття та виконання управлінських рішень на всіх етапах циклу; комплексність і внутрішню координацію діяльності всіх структурних підрозділів; завершеність і поступальність розвитку.

Розвиток інституту територіального місцевого самоврядування сприятиме активізації громадських ініціатив, розширить базу місцевого самоврядування за рахунок залучення великої кількості громадян до вирішення проблем місцевого значення на територіях їхнього проживання. Водночас слід зазначити, що розвиток територіального місцевого самоврядування в Україні має відповідати принципам, що закладені в Європейській хартії про місцеве самоврядування. Територія, на якій здійснюватиметься місцеве самоврядування, насамперед, має бути пов'язана з місцевою спільнотою, яка об'єднана спільними інтересами з вирішення питань життєдіяльності шляхом розвитку місцевих матеріальних і соціальних ресурсів на принципах самоуправління.

З розвитком територіального суспільного самоврядування буде посилюватися вплив населення на місцеву владу через розвиток системи суспільного контролю над діяльністю органів місцевого самоврядування. На базі територіального суспільного самоврядування має бути створена система взаємодії населення з органами державного управління та місцевого самоврядування.

Оскільки державна влада є видом публічної влади, що здійснюється державою та її органами, а також виступає як здатність підпорядковувати своїй волі поведінку людей та діяльність об'єднань громадян, які перебувають на її території, а також це влада такої організації домінуючої частини населення, яка забезпечує цілісність і безпеку суспільства, здійснює керівництво ним в інтересах цієї його частини та організовує задоволення загальносоціальних потреб, то вона (державна влада) виражає волю всіх громадян держави, справляючи спрямовуючий, організуючий та регулюючий вплив на все суспільство.

Виходячи з цього держава завжди має монополію на владу та застосування примусу на відповідній території. Тому відносини між виконавчою владою та місцевим самоврядуванням в Україні формуються "зверху вниз", а взаємозв'язок місцевого самоврядування з виконавчою владою - "знизу вверх".

Перспективи подальших досліджень мають бути пов'язані з вивченням підходів до оптимізації моделей автономії місцевого самоврядування, а також ефективності управління надвеликими агломераціями та мегалополісами.

Список використаних джерел

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 черв. 1996 р. - К. : Преса України, 1997. - 80 с.
2. Григорьев В. А. Эволюция местного самоуправления. Отечественная и зарубежная практика : монография / В. А. Григорьев. - К. : Истина, 2005. - 424 с.
3. Лазор О. Д. Місцеве управління: поняття, терміни, визначення : словниково-довідник. - 2-ге вид., допов. / О. Д. Лазор, О. Я. Лазор. - К. : Дакор, 2004. - 336 с.
4. Парахина В. Н. Муниципальное управление : учеб. пособие / В. Н. Парахина, Е. В. Галеев, Л. Н. Ганшина. - М. : КНОРУС, 2007. - 496 с.

5. Проблеми формування добросовісного, належного місцевого самоврядування : зб. матеріалів та док. / за заг. ред. М. Пухтинського. - К. : Атіка, 2008. - 600 с.

6. *Пронкин С. В.* Государственное управление зарубежных стран : учеб. пособие / С. В. Пронкин, О. Е. Петрунина. - 3-е изд., доп. и перераб. - М. : КДУ, 2007. - 496 с.

Володимир Горбик,
здобувач кафедри регіонального управління,
місцевого самоврядування
та управління містом НАДУ

Оцінювання відповідності актів органів місцевого самоврядування принципам державної регуляторної політики

Показано, що завдання забезпечення відповідності регуляторних актів у сфері використання та охорони природних ресурсів принципам державної регуляторної політики може вирішуватись з використанням методів теорії надійності, теорії організації та системного аналізу. Ці методи дають змогу як кількісно, так і якісно охарактеризувати аспекти відповідності та підвищити результативність діяльності органів місцевого самоврядування.

Ключові слова: регуляторна політика, регуляторні акти, акти органів місцевого самоврядування, регулювання господарських відносин, параметри відповідності проекту регуляторного акта.

It is rotined that the task of providing of accordance of regulator acts in the field of the use and guard of natural resources can principles of public regulator policy decide with the use of methods of theory of reliability. These методи allow the theories of organization and analysis of the systems both in number and high-quality to describe the aspects of accordance and promote effectiveness of activity of organs of local self-government.

Key words: regulatory policy, regulatory acts, acts of local governments, regulation of economic relations, compliance parameters of regulatory act's draft.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Згідно із законодавством про місцеве самоврядування в Україні [8] рада в межах своїх повноважень приймає рішення у формі нормативних та інших актів. Виконавчий комітет ради також приймає рішення, а посадові особи місцевого самоврядування видають розпорядження. Якщо ці документи стосуються державної регуляторної політики, зокрема напрямів господарської діяльності з використання та охорони природних ресурсів, то вони є регуляторними актами. Відповідно до законодавства України [7] такі регуляторні акти мають спрямовуватись на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між органами місцевого самоврядування